

[Gillstrup]

den måde, at der allerede eksisterer det efter Romtraktatens artikel 236 fornødne flertal for indkaldelse til en regeringskonference – og derfor, om den danske regering gør det flertal større eller ikke gør det større er så uendelig lige-gyldigt, regeringskonferencen kommer under alle omstændigheder.

Men for det andet er det flintrende ligegyldigt, hvad den danske regering mener om dette spørgsmål som følge af, at den danske regerings vilje sidder i folketingsflertallets lomme, og den danske regering har bare at mene og handle, som folketingsflertallet ønsker den skal mene og handle, og de 16 stemmer, som det parti, jeg repræsenterer, kan lægge i vægtskålen, vil vi bruge til, at den danske regering stemmer ja til den regeringskonference, der kommer under alle omstændigheder, altså med andre ord styrker det flertal, der allerede er.

Så vil man altså komme i gang med at diskutere en økonomisk og monetær union, og det vil man jo under alle omstændigheder gøre, som man har gjort det i hvert tilfælde de sidste 40 år – måske er der dem, der vil være så uartige at sige: De sidste 50 år.

Når der er tale om en regeringskonference, så må man gøre sig klart: Hvad er en regeringskonference? Det er simpelt hen bare det, vi på dansk kalder en forfatningskommission. Det vil med andre ord sige et sted, hvor man kan udarbejde forslag til ændring af EF's grundlov, det vil sige det traktatkompleks, som er opbygget med Romtraktaten som det helt centrale.

Situationen er jo den, at langt, langt de fleste tekster i Romtraktaten efterhånden er blevet 35 år gamle, og der er sket en hel del i løbet af de 35 år. Og da EF, bortset fra lille skidt regerede Fattigdanmark, er inde i en skure af god økonomisk fremgang og vækst – det er jo det, der præger landene overalt – så er det det rigtige tidspunkt at kigge på disse 35 år gamle tekster, for det skal man gøre på et tidspunkt, hvor man har kræfter i overskud. Det har EF jo i øjeblikket, og så må vi andre bare følge med, så godt som vi nu kan.

Begreberne økonomisk og monetær union er jo noget, som man kan hale et væld af forskellige enkeltforanstaltninger ud af, fra den ændring, som man foretog om de økonomiske konvergensindikatorer, og hvad det nu ellers hed, i 1974, hvor man ændrede på nogle paragraffer, og til, at vi skal til at ændre vore 20-kro-

nesedler til 2 ecu'er, og at vi overhovedet ikke må føre finanslovforhandlinger i Danmark, men simpelt hen får besked fra Bruxelles i god tid før den 14. december hvert år, at sådan og sådan skal vores finanslov være.

Der bliver rigelig tid til at diskutere de enkelte ting, mens regeringskonferencen står på. Der er selvfølgelig med det tempo, der præger Europa i øjeblikket, ingen, der ved, hvor længe sådan en regeringskonference varer. Men man ved nogenlunde sikkert, at hr. Kohl ikke skal have en regeringskonference samtidig med, at han fører sin eksistensvalgkamp i Tyskland frem til oktober 1990. Derfor kommer regeringskonferencen efter al sandsynlighed først i november 1990.

Men da Mitterrand jo næppe er præsident i Frankrig, næste gang man har fransk formandskab, er det altså nødvendigt af hensyn til hr. Mitterrands grandeur, at man allerede vedtager det her 11 måneder før. Og man får det jo altså vedtaget, fordi der er det fornødne flertal for det, og så fred være med det.

Når så konferencen begynder i november måned 1990, kan det selvfølgelig være, at den meget hurtigt kommer ud med nogle lynresultater, men det er jo nok mere sandsynligt, at der går 2 eller 3 år. Og dér får vi i Danmark lejlighed til, hver gang der er et lille spørgsmål, at drøfte det i Markedsudvalget, i politisk debat, i folketingssalen, og hvor vi ellers vil, og så må vi simpelt hen, efterhånden som punkterne dukker op, tage stilling til, om vi synes ja eller nej.

Når så det hele er forbi, skal der laves en kommissionsbetænkning, og den skal udformes på en sådan måde, at man må forvente, at samtlige medlemslande til den tid vil ratificere – altså må man regne med mindst 12 ratifikationer. Også Danmark skal ratificere, og derfor må vi selvfølgelig øve vores indflydelse på samme måde, som man gør, når vi har en forfatningskommission, så det bliver noget, der kan samle flertal i samtlige EF-medlemslande.

Om vi så skal have det ud til folkeafstemning eller ej, må man selvfølgelig diskutere til den tid. Det er jo ikke nogen hemmelighed, at Fremskridtspartiet har særdeles stor sympati for folkeafstemninger af mange grunde, og vi vil så ganske givet hælde til, hvis der er nogen tvivl, at vi hellere må tage 10 folkeafstemninger for meget end én folkeafstemning for lidt. Men det er jo med økonomiministerens kloge ord